

PAYER IMRE

Törékeny hajnal

Tágulni kezdett a hajnal.
De alázuhantam
a körültekintés cserepeire.

Életem a hajnal pótlásával telik.
Ez lett a pecsétje.
Várom.

Az ugrásra készség vagyok.
Morajban kondulás.
Sistergő hallgatás.

A hajnal dobog a fa törzsében.
A kutya szívében,
Az ember lélegzetében.
A világot mondja, tartóztatja.
Az ég boltozatában
törékeny jelenlét.

Lánghullám

Álnok kovász. a sötétség meddő tetteiben.
Lánghullám.
Sziklák mélyén meleg remegés.
Lassan hullámzó madárszárny.
Madár vagy angyalszárny
verdes a porban.
Patkányok, vakondokok sorsa
nyomott fájdalomban.
A betű halálában
– kihűlő rettenetében.

Fehér függöny

A fehér függönyt a szél
folyamatosan befújta a szobába.
Légies lobogással rám borult. Beburkolt.
Nem életharcok útján,
nem a soha be nem gyógyuló tragédiákéban.
De a közzjáték lebegésében.
Ismeretlen arc
emlékét, reményét hallva.
Mosolyos lebegésben.
Így is lehet. Itt lenni még.
Fehér függöny-lobogásában.

Itt

Szürke háttér előtt sötét alakok mozognak.
Szólítom őket. Nem felelnek.
Jézus nagyon közel vagy túl távol.
Hideg eső csap arcomba,
tekeredik a nyakamra.
Itt nincs se dél se éjfél.
Itt örökre alkony, pirkadat,
Mint akit elgáncsoltak,
itt hogyan futná be a kört?
Itt egybehuppan mélység és magasság,
Itt huzatban remélek.